

Bevismæssigt vil det endvidere være meget vanskeligt at gennemføre sager, hvor selve det at se børnepornografi kriminaliseres, ligesom der vil være en vanskelig afgrænsning til de mere tilfældighedsprægede situationer, der efter udvalgets opfattelse i hvert fald ikke bør omfattes af en regulering.

Udvalget antager, at der i et vist omfang er en erhvervsmæssig præget produktion - hvor sælgeren eller udbrederen er omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 235, stk. 1 - og at brugerkredsen ved den erhvervsmæssige udnyttelse af børn i højere grad vil kunne identificeres, fordi også betalingsstrømme vil kunne indgå i bevisførelsen.

Ved spørgsmålet om, hvorvidt man skal kriminalisere det forhold, at en person mod vederlag retsstridigt gør sig bekendt med børnepornografi, har udvalget haft med i sine overvejelser, at det samlede omfang af børnepornografi synes at være voksende (jf. ovenfor pkt. 6.3.). Dette betyder efter udvalgets opfattelse, at den samlede mængde af bagvedliggende krænkelser formentlig også er voksende. En del børnepornografiske ydelser leveres på en sådan måde, at der ikke hos modtageren er tale om besiddelse i straffelovens forstand, hvorfor det efter udvalgets opfattelse vil være relevant at kriminalisere selve det forhold, at man mod vederlag har gjort sig bekendt med børnepornografi.

Dertil kommer, at når der betales vederlag for en børnepornografisk ydelse, vil det ud fra synspunkter af samme karakter som de, der ligger bag kriminaliseringen af hæleri, være naturligt at kriminalisere aftageren af ydelsen. Uanset at den person, der mod vederlag gør sig bekendt med børnepornografiske fremstillinger, ikke i straffelovens forstand kommer i besiddelse af materialet, har den pågældende modtaget en egentlig ydelse, nemlig muligheden for at kunne se det pågældende materiale. Herudover vil en kriminalisering kunne være medvirkende til at formindske efterspørgslen efter børnepornografiske ydelser og derved forhåbentligt være med til at formindske mængden af de bagvedliggende krænkelser. Dette synspunkt er endnu et moment, der minder om hælerisynspunktet, idet hovedformålet med kriminalisering af hæleri er et ønske om at forhindre før-forbrydelserne.

På denne baggrund finder udvalget, at det forhold, at en person mod vederlag retsstridigt gør sig bekendt med børnepornografiske fremstillinger, bør kriminaliseres.

Udvalget har endvidere drøftet, om en kriminalisering bør vedrøre samme fremstillinger som i straffelovens § 235, stk. 1, eller begrænses til de fremstillinger, der er nævnt i straffelovens § 235, stk. 2. Kriminaliseringen kan på den ene side ses som et hælerilig-

nende supplement til stk. 1, hvilket kan gøre det naturligt, at reguleringen vedrører de samme fremstillinger som i stk. 1. Kriminaliseringen kan imidlertid også ses som et supplement til besiddelsesreglen i stk. 2, hvilket kan gøre det naturligt, at reguleringen vedrører de samme fremstillinger som i stk. 2.

Udvalget vil ikke udelukke, at det i et vist omfang kan dæmme op for mere grov kriminalitet, at der er mulighed for straffrit at gøre sig bekendt med børnepornografiske fremstillinger af mindre grov karakter end det, der er omfattet af stk. 2. Dertil kommer, at i alle de tilfælde vedrørende overtrædelse af straffelovens § 235, som ses omtalt i praksis, har fremstillingerne eller en stor del af disse været af en art, der var omfattet af stk. 2. Endvidere kan det give en mindre velbegrunderet regulering, hvis eksempelvis en person ikke må købe et blad med børnepornografisk materiale (af mindre grov karakter), men godt måtte besidde det, hvis en anden person forærer ham det.

Udvalget har på denne baggrund fundet, at reguleringen bør svare til den, der er i straffelovens § 235, stk. 2, om besiddelse.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 57-60.

6.5.4. Udvalgets overvejelser og forslag vedrørende strafferammerne

Bestemmelsen i straffelovens § 235, stk. 1, blev som ovenfor nævnt indsat i straffeloven i 1980. Dengang var der alene bøde i strafferammen. Dette var i overensstemmelse med flertallets opfattelse i Straffelovrådet. Der henvises herom til Folketingstidende 1979-80 (2. samling), tillæg A, sp. 1788. I 1989 ændredes strafferammen, således at dens maksimum nu er fængsel i 6 måneder. Dette blev begrundet under henvisning til de grovest tænkelige former for handel med børnepornografiske billeder. Der henvises herom til Folketingstidende 1988-89, tillæg A, sp. 2858.

Udvalget finder, at denne strafferamme i praksis har vist sig tilstrækkelig ved de hidtil behandlede sager. Det er imidlertid udvalgets opfattelse, at det nugældende maksimum kan være for lavt, når det tages i betragtning, hvad beskyttelsesinteressen i § 235 er.

§ 235 skal for det første forhindre den krænkelser af privatlivets fred, der følger af udbredelser af billeder af denne art. Forholdet svarer for så vidt til straffelovens § 264 d om videregivelse af billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden, og § 264 c om at skaffe sig eller uberettiget udnytte billeder, som er optaget under de i § 264 a nævnte omstændigheder. Både § 264 d og § 264 c har - ligesom § 235 - et strafmaksimum på 6 måneders fængsel.